

E. Dennett

Waarvan beroven wij U?

Maleachi 3:8-11

Om Zijn volk zo mogelijk wakker te schudden, geeft God een speciaal bewijs van hun afwijkingen van Hem. Hij zou graag hun ogen openen en hen dwingen om te kijken. Daarom zegt Hij: *'Zou een mens God beroven? Werkelijk, u berooft Mij!'* Dan klinkt het gebruikelijke antwoord van dit misleide en zichzelf bedriegende volk: *'Waarvan beroven wij U?'* Het antwoord is helder en duidelijk: *'Van de tienden en het hefoffer'* (vs. 8). Het was onmogelijk de waarheid van deze beschuldiging te ontkennen. Want de Heere had door Mozes precieze aanwijzingen gegeven over de tienden en de offers, en zij konden weten of zij daaraan hadden voldaan (zie Lev. 23; Num. 15:28; Deut. 14:22-29; 26:1-19 etc.). Ze wisten dus heel goed wat er van hen werd verlangd en hadden geen excuus voor hun ongehoorzaamheid. Ze hadden misschien voor zichzelf overlegd dat het niet belangrijk was, maar hun gedachten waren niet Gods gedachten. Want Hij zegt tegen hen: *'U bent door de vloek getroffen, omdat u Mij berooft, als volk in zijn geheel'* (3:9).

Wij leven niet onder de wet, maar onder de genade en daarom hebben wij geen voorschriften hoeveel we moeten geven aan de Heere. Maar ligt er voor ons geen waardevol onderwijs in deze ernstige woorden? Is het niet waar dat alles wat wij bezitten, aan Hem toebehoort Die ons heeft vrijgekocht met Zijn kostbaar bloed? Wij zouden dus nog meer ons best moeten doen om de Heere te vereren met onze rijkdom en de eerstelingen van onze inkomsten (Spr. 3:9), wanneer wij de verantwoordelijkheden van de genade hebben begrepen – de genade die in de verzoening aan ons is geopenbaard door de onuitsprekelijke gave van God. Maar als iemand de draagwijdte van deze waarheid niet begrijpt, laat hem dan de les van

de apostel Paulus in 2 Korinthiërs 8 lezen, opmerken en innerlijk verwerken (2 Kor. 8:9).

Laten wij, met deze hoofdstukken voor onze aandacht, oprecht zijn en onszelf en onze harten ernstig onderzoeken in de tegenwoordigheid van God, of wij gegroeid zijn tot de hoogte van onze voorrechten in dit opzicht. Namelijk het vereren van de Heere met onze rijkdom door de toewijding van de eerstelingen van onze inkomsten voor Zijn dienst. Laten we niet bang zijn voor cijfers en onszelf afvragen: 'Hoeveel moet ik van mijn inkomsten geven aan de Heer?' of 'In welke verhouding moet mijn gift staan tot wat ik ontvangen heb?' Geliefden, als we onszelf zouden onderzoeken op dit punt, zouden dan niet velen van ons moeten erkennen dat de Heere ook met ons een geschil heeft en naar waarheid zegt: *'U berooft Mij?'*

Hoe is het anders mogelijk dat in bijna iedere plaats de gelovigen er telkens aan moeten worden herinnerd dat er niet genoeg geld is in de kas van het werk van de Heer en andere kassen, zelfs niet voor de noodzakelijkste dingen. Er moeten elke keer collectes, privé en openbaar, rondgaan om onze tekorten af te dekken en middelen te verkrijgen om zowel in de behoeften als in het werk van de Heer te voorzien. Dit alles toont slechts hoe zwak de genade werkt in onze harten en hoe weinig we hierin lijken op de gevende God, Die ons zo mild heeft gezegend door zulke waardevolle zegeningen aan ons te geven.

En zouden we onszelf niet kunnen afvragen, of onze vruchteloosheid of het gebrek aan zegen onder het volk van God in de eredienst en de woordbediening niet terug te voeren is op de engheid van onze harten, doordat wij God de rijkdom onthouden die Hij aan ons als rentmeesters heeft toevertrouwd? (zie 2 Kor. 9:8-15). De Heere verbindt hier op een directe wijze Zijn zegen voor het volk aan hun trouw tegenover Hem in het geven van de tienden. *'Brenge',* zegt Hij, *'al de tienden naar het voorraadhuis, zodat er voedsel in Mijn huis is. Beproeve Mij toch hierin, zegt de HEERE van de legermachten, of Ik niet de vensters van de hemel voor u zal openen, en zegen over u zal uitgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn'* (3:10).

Maar deze Schriftplaats verdient een nader onderzoek. Merk in de eerste plaats op dat God verlangt dat de tienden gebracht zouden worden, opdat er voedsel zou zijn in Zijn huis, namelijk voor hen die dienst deden in het heiligdom en zij verzorgd zouden worden (zie ook Neh. 10:32-39; Neh. 13:4-10). In het oog van de Heere was het afschuwelijk dat de Levieten en de priesters werden verwaarloosd. God verwaardigt Zich om te zeggen: *'Beproeve Mij toch hierin, zegt de HEERE van de legermachten, of Ik niet de vensters van de hemel voor u zal openen'*. Merk op dat er niet staat: *'Bid en Ik zal de vensters van de hemel openen'*, maar *'Brenge al de tienden naar het voorraadhuis'*. Het zou goed zijn als dit gedeelte soms gelezen en

uitgelegd werd op de bidstonden. Het zou ons herinneren aan de echte veranderingen van de zegen. Bidden is altijd goed. Maar bidden, terwijl we gaven achterhouden voor God en zonder dat we onszelf hierin oordelen is waardeloos. Onze gebeden kunnen misschien vurig en aanbevelingswaardig zijn voor de kinderen van God, maar laten we niet vergeten dat God de harten kent. Hij kan om die reden misschien wel onze smeekbeden onbeantwoord laten, omdat we in de praktijk niet beantwoorden aan de genade van onze Heere Jezus Christus: *'Terwijl Hij rijk was, is Hij ter wille van u arm geworden, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden'* (2 Kor. 8:9)

Er worden nog meer zegeningen beloofd, als het volk trouw zou zijn bij het brengen van de tienden: *'Ik zal ter wille van u de kaalvreter bestraffen, zodat hij de vrucht van de aardbodem bij u niet te gronde richt, en de wijnstok op het veld bij u niet zonder vrucht zal blijven, zegt de HEERE van de legermachten. Alle heidenvolken zullen u gelukkig prijzen, want u zult een aangenaam land zijn, zegt de HEERE van de legermachten'* (vs. 11-12). Deze beloften zijn gebaseerd, zoals overal in het Oude Testament, op het principe van: zegen komt op basis van gehoorzaamheid. Dit is in wezen de essentie van de Mozaïsche bedeling (zie bijv. Deut. 28). Hun verblijf in het land, het vrij zijn van ziekte, de aardse zegeningen in elke vorm en gedaante: het was allemaal afhankelijk van hun gedrag ten opzichte van de inzettingen en de voorschriften die zij hadden ontvangen. Zo is het ook in dit gedeelte. Als het volk zou terugkeren naar de gehoorzaamheid aan de wet zouden ze ongelimiteerd gezegend worden. Hun land zou weer vrucht opleveren. De openbaring van de gunst van God zou zo rijk zijn, dat de omringende landen hen gelukkig zouden prijzen. Het zou lijken op een land, *'waar de HEERE, uw God, voor zorgt; voortdurend rusten de ogen van de HEERE, uw God, daarop, van het begin van het jaar tot het einde van het jaar'* (Deut. 11:12).

We moeten echter wel bedenken dat al deze beloften tijdelijk waren en niets zeiden over de geestelijke toestand van het volk. Beter gezegd, ze waren gerelateerd aan de tijd en niet aan de eeuwigheid. Als het volk slechts de Heere zou vereren door zich aan Zijn Woord te onderwerpen, dan zou Hij hen zegenen op de omschreven wijze. Dat is in het Beloofde Land en met tijdelijke zegeningen in overeenstemming met de bedeling waarin zij leefden.

Met christenen is het anders. Zij zijn gered op grond van onvoorwaardelijke genade. Maar nu ze gered zijn, is hun zegen en de beleving hiervan afhankelijk van hun wandel en de gehoorzaamheid aan het Woord. Laten we dit altijd benadrukken. Wij gehoorzamen niet om gered te worden. Hiervan is uitgezonderd de geloofsgehoorzaamheid, maar dit is een gave van God. De zegen van de christen, die tot God gebracht is door het geloof in Jezus Christus, tijdens zijn reis in deze

wereld, is afhankelijk van zijn onderwerping aan de gedachten en de wil van God. Dat is wat de Heere Jezus zegt: *'Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal door Mijn Vader worden geliefd; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren'* (Joh. 14:21). Dat is het gezegende deel van hen, en van hen alleen, die de geboden van Christus bewaren in hun hart.

Bron: Malachi; or the state of things at the end' (blz. 43-47) by Edward Dennett, Bible Truth Publishers. Titel: Wherein have we robbed Thee?

